

(המשך מעמוד 6)

מבוש לפרסם דברי התנצלות על שקרי אחיו, שהלך לעולמו.

אחרי שהכחיש רק לפני שבועות את שקר ריו על אליהו אלישר (העולם הזה 953) הר" דיע הדור השבוע, שוב מעל עמודי דבר: "בעתון הדור... נאמר בין היתר כי (סידני) סטנלי הורשע על-ידי בית-דין בריטי. דברים אלה אינם נכונים, ואנו מצטערים על כי הר" טעינו בנידון."

לפי כל הסימנים, לא יישכח הדור במהי רות. הוא יישמך לחיות בהתנצלויותיו.

על גלגלים

יחיאל קימלמן עבר דרך ארוכה ב-46 שנות חייו ולרוב — ברגל. קימלמן יליד פו-לין שבצר 18 שנות נסיון עיתונאי, היה בין הפליטים שברחו לבריית-המועצות מפני פלי-שת הנאצים. הוא נשלח למחנה עבודה בסי-ביר, הצליח להשאיר בחיים ואף לשגשג רק הודות לסידרה מוצלחת של אימפרוביזציות וחצאי-שקרים.

הוא היה חוטב-עצים ביערות סיביר, צייר באובקסטון, קדוש מוסלמי בתורכמניה. ל-בסוף, בתחילת 1949, דרכו רגליו על אדמת ישראל. הוא נכנס מיד לעתונות, היה בין ה-שאר גם עורך המדור הכלכלי של העולם הזה. אולם מלבו של קימלמן לא נמחק וזכרונה

פות המשיכו חבריהם הרגליים לגרש את קר-ני הכרטיסים מלדתו הכניסה, לא היטסו ל-השתמש בכוח כלפי בעלי הכרטיסים שת-בו עו את זכותם להיכנס למגרש.

סוסים נגד הצירות. תאסרו את אלה שמוכרים כרטיסים ולא נותנים להיכנס ל-תבעו הצובאים בשערים. המשטרה העדיפה לעצור את הקונים.

אחד הקצינים הממונה על השער הראשי, לא חסך למען הסדר את קולו ונחת זרועו, פי-זר בעזרת סוסים קבוצה של אנשי הצירות היוגוסלבית. אותו קצין שמר את השער נעול אפילו כשהופיע במקום הרמטכ"ל ל-שעבר, יגאל ידן, פתח אותו לשניה אחת ב-לבד, כשהופיעו אורחים רמי מעלה: שייקה ירקוני ועמוס בן-גוריון, לבוש אורחית.

ברגע שהחל המשחק, נכנסו מאות השוט-רים לשמור על הסדר בפנים. שלושת אלפים בעלי כרטיסים נשארו בחוץ.

דעות

השמעות בכרוזים

זלמן שניאור, צאצאו המזוקן של מייסד כת חב"ד, אינו חובב את נתן אלתרמן. לא מכבר הטיף לו בכתבה שהציגת כיצד לכתוב שיר ביקורתי. אלתרמן, כך רמז, חזל לכתוב שירים בעלי רמה מאו קום המדינה, מסתפק

שוטרים ומכונות אסירים במחוזות הספורט

ההמטכ"ל נעצר, עמוס עבר

בהעתקת קטעים ממאמרים ראשיים ובחיבור-רם באמצעות הרוויים.

השבוע נתן זלמן שניאור עצמו דוגמה חר-תכת כיצד לכתוב שיר ביקורתי. הדוגמה, ש-נשאה את התואר אכזבים, השרתעה כמעט על עמוד שלם של הבוקר. מי שמחפש בשיירי שניאור השמצות חרוזות, בא על סיפוקו ה-מלא. פריטים שניאוריים אופייניים:

• "ובין ילידי-הארץ העיניים תראינה: / צברים, הממלאים לב ריק ואידעת / בחוצפת ימות המשוח; / אשר יתעבו אחים וישנאו אבות, / שנמלטו מארצות ההרג. / לא תור-רה בהם ולא מעשים, / רק קוצים... פרי בור-רות מסמר." /

• "אך שריקות הצבועים וחריקות עטי-הם / הן עולות על כולם, על כולם. / המ-גורשים בחרפה ממפתן כל סופר / פה נעשו לבלרים ומתקני-מדינה. / על צנע יפקחו ה-זוללים / בני בריונים על צניעות ותום. המ-זיפים כל מעשה ומסלפים כל אומר / משגי-חים על כשרות צדיקים... /

כחירות

מטבע עובר לסוחר

"ציק של מפא"י למכירה — שלושים ל-רות במקום חמישים!" קרא בחור שחרחר במבטא עיראקי במעברה הסמוכה לתלאביב. קריאתו לא עוררה שום התפעלות. בכל ה-מעברות ברחבי הארץ הפך המסחר בציי-קים של המפלגות השונות למקצוע חשוב.

כל הצייקים העוברים-לסוחר ניתנו על-ידי המפלגות בימי הכחירות לכנסת תמורת ש-רות, תעמולה או קולות. מחוסר מזומנים

• המכחיש בתוקף את השמועה כאילו הוא מבני כת חב"ד, שמועה שנוצרה עקב אחד משיריו המזדהה עם הכת. (המשך בעמוד 12)

כיצד רכוש

ה שבוע יכלו אזרחי ישראל ליהנות מ-משטרתם. מעולם לא עשו אנשים כה מעטים מעשים טובים כה רבים, בימים כה מעטים.

בשני מקומות בארץ התגייסה המשטרה בהמוניה לשעות מייגעות של חיפושים מפר-כים אחרי פגועים שנעלמו מבית הוריהם. בנגב נחלו חוקרים הצלחה מזהירה, כשתפסו, תוך ימים מעטים, את החשוד ברצח בן-עמי מלכימן. בתלאביב זכו לנצחון גדול יותר,

כאשר אסרו חשוד ברצח התנווני קלאוזנר, הודיעו עליו מיד כעל הרוצח הוודאי. וכאלו לא הספיק כל זה, יצא רמ"ח אהרן סלע, בכבודו ובעצמו, בראש פלוגת-מחץ של 80 קציני משטרה, לשבוע של עבודה בהתנדבות בישובי הספר.

אמנם, גם בכל שאר ימות השנה ממלאים השוטרים במדיהם הכחולים את תפקידם באותה נאמנות. אלא שבכל ימות השנה אין איש מזכיר את הדבר לאזרחי המדינה, ופחות מכל — קציניהם הגבוהים, שיש להם דאגות ועיסוקים אחרים לגמרי.

כל זה השתנה השבוע. תוצרות התעמולה המאובקות הוצאו מן הארון, נוקו וצוחצחו. קול ישראל לא היה יכול לשדר אף מהדורת-חדשות אחת מבלי להעלות על נס את מעשי משטרת ישראל. העתונים הנאמנים מילאו טורים ארוכים בביולטינים ונוגעים-ללב של הקציני-ליחסי-ציבור, שבשאר ימות השנה קשה למצוא במשרדו. העבודה התנהלה כרגיל, אולם זרקורי הפירסומה היו חדשים ומכוננים.

המטה הארצי נזכר לפתע בקיום פיקודי הממורמרים, שלח הוראה סודית למחוזות. המפקחים המחוזיים פקחו את עיניהם וראו מסביבם מעשי-מופת למכביר. לפתע נעשה חבר בלתי-רגיל: שני שוטרים, בגליל ובדרום, צוינו לשבח בפקודות-יום מיוחדות, האחד על כי עצר את אחיו הנגה החשוד בהתנגשות, השני על כי מסר ליומנאי תחנת רחובות שקיק נייר ובו 2500 ל"י שאבדו לחבר מושב.

מה המריץ את פהר?

מה גרם לכל התכונה הפתאומית הזאת? מה המריץ את המפקח-הכללי, יחזקאל סהר, המעדיף לרוב את הנוחיות של חוף-ים הרצליה על טיטול-דרכים, לבלות ימים ארוכים במסדרונות הכנסת, לשפוך את לבו לפני כל ח"כ ועיתונאי שרצה (או לא רצה) להקשיב לו?

בשיחותיהם הפרטיות אין קציני המשטרה קוראים לסהר בתוארו הרשמי, המפקח הכללי. יש להם שם מהאים יותר לגבר הפשוט, הכנוע לקומץ השולטים למעשה במטה הארצי: "יושב ראש המשטרה". אולם עתה נאלץ גם המפקח הכללי להתפנות לעסקי המשטרה, כדי להציל מה שניתן להציל.

השוטרים שקופחו משך שנים, סבלו מתנאי שירות ירודים ומשכורת זעומה, שעה שקציניהם הגבוהים התעשרו בשירות, שוב לא היו קרקע פוריה למאמצי ההשתקה. הם דיברו, ופרטים מוזרים מאד יצאו לאחיר העולם.

האיש שלא היה

יבוש רמלה היה מיבצע מזהיר. חייליהם של יגאל אלון, יצחק שדה ומשה דיין לכדו את המרחב בקרבות עקובים דם. הם עברו את העיר בדהרה — והמשיכו מיד בדרום אל משלטי לטרון מכוכי החללים.

אחרי הכובשים, באו העורבים. ביום בחר אחד, בעוד הקרבות נטושים על הגבעות מסביב, הופיעה ברחובות רמלה שיירה עליזה של ארבע מכוניות-משא, כשסימלה החדש של משטרת-ישראל נוטע בלב הרואים הרגשה של גאולה ובסתון. היא נעצרה לפני ביתו החדש של השייך שוקרי ריווק.

שוקרי ריווק לא היה בבית. לצערו העמוק לא יכול היה להגיש את הכיבוד המורחי המקובל לאורח המכובד, בנו של ראש ממשלת המדינה החדשה, שהופיע בראש השיירה. בימים כתיקונם, היה ריווק ידוע כמכונס אורחים. כסוחר זהב בינלאומי, אחד העשירים במרחב כולו, בעל פרדסים נרחבים, שורה שלמה של בתים לאורך הרחוב הראשי של רמלה, שני בתריבד ומכונית דודג' נוצצת, לא קימץ השייך בהוצאות.

כאשר הגיעה בתו לפירקה, הכין לה מתנת-נישואין צנועה: חילה מאבן ירושלמית, בת שתי קומות, מרוהטת לפי הזמנה, רצופה מרבדים פרסיים מקיר אל קיר, מקושטת במיטב היצירות של ציירים אירופיים מפורסמים. כאות לחום חיבתו האבהית, הוסיף לה גם שני פריג'ודרים אמריקאיים.

הכל היה מוכן לחתן. אך השייך לא זכה לשמחה. הוא אסף את בתו, נטש את החילה, שבועיים בלבד אחרי השלמת הדקורציה הפנימית, וברח לעבר הירדן, שם הוא נמנה היום עם עשירי המלוכה.

השבון בלי בעד הבית

שיורה נעצרה. סבלים במדי משטרת-ישראל, בפיקודו האישי של מפקד מיבצר פתח-תקעה, שקיבת החזית לא הבהילה אותו כלל, הסתערו השוטרים אל פיכתג הבית. מיבוס רמלה נערך בשוגג — הפעם ללא קרבנות.

בסדר מופתי, כשהמפקד, שהיה מייגור קרבי בצבא הבריטי, שולט היטב בכל היחידות הפועלות בשטח — ועל השטחים הפרסיים — נתמלאו המכוניות בנו אחר זו. מכל ריהטי הבית, נשארו במקום רק שולחן ותריסר כורסות-עור. פשוט לא היה מקום להעמיסם על

של מכוניתו הפרטית, שברוטס 1925, אותה רכש כהיותו עיתונאי צעיר בפולין. הוא ערך מחקר קצר, למד לתמוהו כי בארץ ש-100 אלף מתושביה מחזיקים רשיון-נהיגה במכר-נית, אין כתבי-עת קבוע הון בבעיות הרכב. נגד עיניו הממושקפות נצטיירה תמונה ורר-דה.

מה שאמר הבן. לפני חודשיים הופיע עה אותה תמונה לעיני רבבות קוראים: ה-שער הצבעוני של הגליון הראשון של ברכב, ירחון מצויר לתחבורה. העורך: יחיאל קימל-מן, שזכה לתמיכתם הרשמית הפעילה של המועצה הלאומית למניעת תאונות ושל מר-עודן בעלי המכוניות ואיגוד הסיירות ביש-ראל.

ההגבה הראשונה על החוברת, גדושת ציי-לומי וציורי מכוניות מכל הסוגים, באה מ-בנו של קימלמן, יגאל בן החמש. "כל מה ש-חסר עכשיו," אמר הילד לאביו הולך-הרגל, "הוא אוטו אמיתי משלנו, שיוכל גם לנסוע ברחוב."

משטרה

סדר מעל לכל

בעלי כרטיסים למשחק הכדורגל, שנערך השבת ביופ (ראה ספורט), שהיו תמימים לח-שוב כי מספיק להופיע במקום שעה לפני ה-התחרות, נתקלו בבואם בשערים נעולים. את חומת האבן מסביב למגרש, הקיפה תומה חתה של שוטרים.

נדמה היה כי כל משטרת ישראל גויסה ל-מבצע שמירת הסדר במקום, שכן מלבד מ-אות שוטרים על סמליהם וקציניהם, התרוצצו סביב המגרש, רכבה ופרשה של משטרת י-ש-ראל: סוסים, גיפים, מכוניות שיטור ומכר-ניות אסיריים. משטרת ישראל שומרת על ה-סדר.

ואמנם הסדר נשמר כראוי. בעת שפרשים אבירים הקפידו על התורים הארוכים בקר-